

Arrest

nr. 93 703 van 17 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 mei 2012 tot weigering van de verlenging van een machtiging tot voorlopig verblijf en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 17 augustus 2012.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. GOOSSENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 mei 2012 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beslist dat aan de aanvraag tot verlenging van de machtiging tot verblijf geen gunstig gevolg kon worden gegeven, met beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, gemotiveerd als volgt:

“Overwegende dat betrokkenen een aanvraag tot verblijfsmachtiging hebben ingediend op basis van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 op 25/08/2006. Dat dit verzoek door onze diensten op 13/02/2008 ontvankelijk en gegrond werd verklaard waarna betrokkenen gemachtigd werden tot een verblijf van één jaar omwille van de medische toestand van hun zoon Anas.

Overwegende dat bij het verkrijgen van de beperkte inschrijving in het Vreemdelingenregister aan betrokkenen werd meegedeeld dat zij tussen de 40ste en de 30ste dag voor de vervaldatum van hun verblijfsvergunning o.a. een nieuw medisch getuigschrift, dat de therapietrouw bevestigt en opgesteld is door een geneesheer die de therapeutische opvolging verzekert betreffende hun zoon Anas, dienen voor te leggen.

Overwegende dat op 12/03/2009 onze diensten verzocht werd betrokkenen een nieuwe verblijfsverlenging toe te staan. Dat betrokkenen voldeden aan de aan hun verblijf gestelde voorwaarden waarna hun verblijf voor één jaar werd verlengd.

Overwegende dat op 05/03/2012 onze diensten verzocht werd betrokkenen een nieuwe verblijfsverlenging toe te staan.

Overwegende dat na onderzoek van de aanvraag blijkt dat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft m. n. :

Bij het verkrijgen van onze verlengingsinstructies dd. 19/03/2009 werd wederom aan betrokkenen meegedeeld dat zij tussen de 40ste en de 30ste dag voor de vervaldatum van hun verblijfsvergunning o.a. een nieuw medisch getuigschrift, dat de therapietrouw bevestigt en opgesteld is door een geneesheer die de therapeutische opvolging verzekert betreffende hun zoon Anas, dienen voor te leggen. Na onderzoek van de huidige aanvraag tot verblijfsverlenging en uit de gegevens van het administratieve dossier blijkt dat betrokkenen verleden jaar hebben nagelaten een aanvraag tot verlenging van hun verblijfstitel te richten tot onze administratie en dus ook geen nieuw medisch attest met betrekking tot de medische toestand van Zaqoun Anas hebben neergelegd noch de andere door ons gevraagde bewijstukken. Dat betrokkenen bijgevolg de verblijfsvoorwaarden die opgenomen zijn in de instructies van 19/03/2009 hebben genegeerd. Dat betrokkenen nalatig zijn geweest en zij sinds 25/02/2010 niet langer meer voldoen aan de aan hun verblijf gestelde voorwaarden.

Bijgevolg kan het tijdelijk verblijf van betrokkenen niet verder worden verlengd.

Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn/haar leven of fysieke integriteit, of

2) dat betrokken lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn/haar land van herkomst of het land waar hij/zij gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar hij/zij gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 EVRM."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"De schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 07 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en tevens op de schending van art. 48 . 49 , 57/6 en art. 62 van de wet van 15 12 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf . de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, in samenhang met de beginselen van goed bestuur, ziende het zorgvuldigheidsbeginsel: DOORDAT. De Staatssecretaris stelt dat het niet langer blijkt dat 1/ betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn/haar leven of fysieke integriteit, of 2/ dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn/haar land van herkomst of het land waar hij/zij gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar hij/zij gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 EVRM; TERWIJL verzoekers aantonen dat het kennelijk onredelijk is om verzoekster te bevelen het grondgebied te verlaten , terwijl haar zoon Anas lijdt aan een ernstige ziekte toestand welke in de heersende sanitaire en sociale situatie in Marokko , voor Anas een reëel risico inhoudt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling , in de betekenis van art. 9 ter van de Vreemdelingenwet; Anas dient levenslang en dagelijks medicatie te nemen , 3 x/ d Novorapid en 1 x/d Lantus ; 1 x om de twee maanden dient hij in het ziekenhuis te worden opgenomen , wanneer er ontregeling werd vastgesteld ;De insulinetherapie is levensnoodzakelijk; Bovendien is controle en begeleiding van zijn moeder noodzakelijk; Zonder enige twijfel bestaat er een reëel risico bij een terugleiding , gezien de recente

nuttige inlichtingen die verzoekster verschaft over de ziekte van haar zoon , doorslaggevend zijn; Bovendien zijn er door verzoekster relevante onmiskenbare inlichtingen voortgebracht over de mogelijkheden en toegankelijkheid tot een adequate behandeling in het land van herkomst; (...). Het is kennelijk onredelijk om verzoekster en haar kinderen te bevelen het grondgebied te verlaten , terwijl de overheid (de gemeente Hoegaarden) de indruk had gewekt om de verblijfssituatie te verlengen tot 06 03 2013, terwijl zij reeds langer dan 5 jaar in België verblijft, toegelaten werd om te werken en zeer sterke sociale banden heeft met België (tevens schending van art 3 EVRM); De Dienst Vreemdelingenzaken heeft haar bestreden beslissing op een kennelijk onredelijke wijze genomen ; De motieven van de bestreden beslissing kunnen het dictum niet verantwoorden ; De bestreden beslissing schendt schromelijk het artikel 9 ter Vreemdelingenwet en is strijdig met het zorgvuldigheidsbeginsel ; de bestreden beslissing is derhalve nietig. Verzoekster staat op overtuigende wijze dat er heden nog sprake is van een medische aandoening bij haar zoon Anas; Het is kennelijk onredelijk dat de dienst Vreemdelingenzaken geen bijkomende informatie heeft opgevraagd , nu zij zich niet mocht baseren op gegevens die niet meer op to date zijn;”

2.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat niet kan worden ingezien hoe de bestreden beslissing een schending zou kunnen inhouden van de artikelen 48 en 49 van de vreemdelingenwet, die betrekking hebben op de erkenning als vluchteling, terwijl de bestreden beslissing niet genomen is in antwoord op een asielaanvraag en er evenmin een hangende asielaanvraag is. Hetzelfde geldt voor de opgeworpen schending van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op de bevoegdheid van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen in het kader van asielaanvragen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster verwijst onder meer naar de medicatie die haar zoon Anas dient te nemen en de noodzakelijke controle en begeleiding door zichzelf, het gegeven dat zij langer dan vijf jaar in België verblijft en toegelaten is om te werken en zeer sterke banden met België heeft.

Verzoekster verliest uit het oog dat bij beslissing van 19 maart 2009 aan verzoekster en haar familieleden de verlenging van het verblijf voor één jaar werd toegestaan, en in deze beslissing expliciet werd gesteld aan welke voorwaarden voldaan diende te zijn opdat het verblijf verder kon worden verlengd.

In de beslissing van 19 maart 2009, die aan verzoekster en haar echtgenoot betekend werd op 21 april 2009, werd als voorwaarde voor verlenging gesteld dat volgende stukken dienden te worden voorgelegd tussen de 40ste en de 30ste dag voor de vervaldatum van de verblijfsvergunning:

- een geldige arbeidskaart en bewijzen van effectieve tewerkstelling voor één van de ouders,
- een recent medisch getuigschrift, dat de therapietrouw bevestigt en opgesteld is door de geneesheer die de therapeutische opvolging verzekert voor Anas.

Verzoekster diende in 2010 evenwel geen aanvraag in tot verlenging van het verblijf en evenmin in 2011. Pas op 5 maart 2012 diende verzoekster een aanvraag tot verlenging in, waarbij zij geen bewijzen van effectieve tewerkstelling voegde.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij heeft voldaan aan de voorwaarden die nochtans expliciet gesteld waren voor de verlenging van haar verblijf. Verzoekster kan evenmin verwijzen naar “*de indruk die de gemeente had gewekt om de verblijfssituatie te verlengen tot 06 03 2013, terwijl zij reeds langer dan 5 jaar in België verblijft, toegelaten werd om te werken en zeer sterke sociale banden met België heeft (tevens schending van art 3 EVRM)*”. Immers, zoals verzoekster zelf aangeeft in haar feitenrelaas,

is de gemeente ten onrechte overgegaan tot verlenging van de A-kaart van verzoekster, zonder dat de gemeente hiertoe enige instructie heeft ontvangen van de federale Dienst Vreemdelingenzaken. De gemeente heeft deze vergissing ongedaan gemaakt. Verzoekster kan hieruit dan ook geen enkel recht putten.

Verzoekster ontkent niet dat zij niet heeft voldaan aan de voorwaarden die nochtans gesteld werden in de beslissing van 19 maart 2009 opdat kon worden overgegaan tot verlenging van het verblijf. De verwijzingen van verzoekster naar de fout van de gemeente en de integratie kunnen dan ook geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing, die niet op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Waar verzoekster betoogt dat zij geen 'up to date' gegevens heeft voorgelegd, kan zij niet worden gevolgd waar zij dit poogt toe te rekenen aan de gemachtigde. Immers werden bij beslissing van 19 maart 2009 stukken opgevraagd, waaronder een recent medisch getuigschrift, doch heeft verzoekster dit niet voorgelegd in 2010 noch in 2011.

De bestreden beslissing die genomen werd inzake de vraag tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf die in het verleden was toegekend op grond van artikel 9, 3e lid (oud) van de vreemdelingenwet, kan geen schending inhouden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De aanvraag op grond van artikel 9ter werd pas ingediend nadat de bestreden beslissing aan verzoekster reeds was betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie oordeelde niet op kennelijk onredelijk wijze dat aan de aanvraag tot verlenging van de machtiging tot verblijf geen gunstig gevolg kon worden gegeven, met beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten. De gemachtigde van de staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekster haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC